

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 12

LØRDAG 15. JUNI 1929

1. ARGANG

INDIA-BREV

Fra Dagmar Engstrøm.

På evangeliefærd. — Motstand og hindringer. — Selvpinsler og tilbedelse av blodgudinnen «Devī». — Døpt av satans ånd.

Banda, U. P., India 9.—5.—29.

Kjære venner.

Styrk mig, o, Herre, medens jeg står festet til klippen, og festet i dig. Strekke jeg vil min hånd, hvor jeg går, ut til en sjel, som ser bønnlig på mig. Ap.gj. 3, 16.

Det er en stor glede å motta «Misjons-Røsten» når den kommer. Den bringer oss bud fra alle land og vi får glede oss med de forskjellige arbeidere i Herrens vingård når vi ser at vår Herre og store Mesters arbeid går frem her og der, dessuten får vi være med å oprekte bønnens armer for dem som lider nød ute på misjonsmarken.

Må Herren styrke og velsigne brødrene som står som utgivere av bladet og har ansvar for det. Det er en stor sak og vil sikkert bringe rike frukter.

Vi er nylig kommet hjem fra en stor pilegrimsvandring i Chitracot, bare fem mil fra Karwi, hvor broder og søster Svendberg virker, altså i Banda-distriktet. Dette var en av de største «Mela» (pilegrimsferder), som holdes i året. Skjønt hetetiden hadde satt inn følte vi at vi måtte dit ned for å dele ut livets ord til disse hungre sjeler på tusener og atter tusener.

A, hvilken endeløs skare som vandret fra tempel til tempel. Mitt hjerte skrek til Gud: «O, hvor lenge, Herre, hvor lenge skal dette folk vandre i sin blindhet og ofre sitt liv til sten og tre?» En kan stanse op og spørre: «Kan det være mulig at det ennå finnes millioner på millioner av folk, som i vår oplyste tid tror på alt dette avguderi og de djevelske tilbedelser jeg her så?»

Det vilde ta for megen plass å skrive om alt, men ettersom vi går frem med strømmen av mennesker, idet vi taler til dem om den ene sanne vei, Jesus Kristus, som gav sitt liv, vil jeg beskrive endel av det jeg i disse dager opplevet.

Vi må følge med mengden. Med en bunke evangelier på den ene arm og den annen løftende et av disse i været roper vi ut: «Kjøp et evangelium. Guds sanne ord. Kun en pais stykket».

Noen stanser op og spør: — Hva er det for bøker du selger?

— Det er Guds sanne ord.

Noen kjøper, mens andre ryster på hodet og spotter: — Det har vi ikke bruk for. Men vi går frem i Herrens navn og før vi vet av det, er vi kommet inn blandt en flokk spørrende sjeler, som vil vi skal fortelle dem om den sanne Gud. Med brennende hjerter leg-

ger vi ut skriftene for dem. Mange lytter med begjærighet og tar imot ordet. Vi glemmer hete og tørst. Ett er sjelen grepet av, å få rekke dem livets ord. Vi misjonærer og evangelister sprer os her og der på slike «Mela» og hver enkelt av oss, kan samle hundreder av mennesker om sig. Sett dig inn i deres håpløse stilling, bare for et øieblikk. Dersom de ikke får høre ordet, kan de jo umulig komme til troen.

Det er fåfengt å si: — Vi har hedninger nok her hjemme. Må Jesus få løse oss fra all selvskhet og vise oss at hele verden er vår misjonsmark og at hjemlandene kun er et lite hjørne av hans store vingård. Han vil at vi skal være tro i hele hans hus.

Hadde Peter, Paulus og de øvrige apostler sagt: — La oss holde oss til vårt eget land, her har de alle vendt sig til hedningenes vei og her er nok å gjøre, — hvor vilde da ikke verden idag ha ligget i et forferdelig mørke! Nei, da de hørte Peters ord, priste de Gud og sa: «Så har da Gud gitt hedningene omvendelse til livet.» Ap. gj. 11, 18. Det var Guds Hellig And disse var grepet av og Anden er den samme idag. Har du Guds And, vil du prise Gud, som ennå holder på å sende ut sine lys til hedningene.

Vel, vi smyer oss frem gjennom mengden, og kommer på vår vei til et tempel. Men o, hvilket syn det her møter oss. Tempelpresten var omtrent naken med et ansikt så tilsmutt og malt, at det ligner mer en djevls enn et menneskes. Prydet med en masse påfulgjer på sitt hode sitter han i en ruggende stilling og leser ut av sine bøker om ofringer, som må til. Ja, han tordner løs for å få folk til å gi. De kaster også penger til ham og ellers hvad de har å ofre. Med ansiktet mot jorden bøier de sig i støvet for denne mann tillike med stenguden i templet. Jeg åpner min munn og taler til dem og mange lytter og kjøper evangelier. Her er anledning, med kjennsgjerningene for øinene, kan en peke på deres elendige religion og vidne for dem om Guds sanne tilbedelse og kjærlighet.

Er det forgjeves at vi er her? Visselig ikke. — Vi går videre frem, nu får jeg følge av tre unge menn, som tilhører de revolusjonære. En av dem begynner å spotte. Jeg løfter et evangelium op og roper: «Vil noen ha Guds sanne ord!» Mange springer frem for å kjøpe, men med ett er djevelen der for å hindre. Disse menn

Fort. 4. side.

Salme 73, 25—26.

Kun synges med melodi: «Herrens Gud til din»

Herre, jeg bliver nu alltid hos dig. Min høire hånd du tar, er mig alltid nær. Ved ditt råd du leder mig dag for dag kun efter dig. Derefter optar du mig i herlighet!

Hvem har jeg i Bimmelen? O, der har jeg dig! Og når jeg har dig min Gud, lenges jeg som brud å få være hvor du er evig hos dig Frelser kjær. Bort fra verdens larm og strid hjem for evig tid.

Vannsmekter enn mitt kjød og mitt hjerte helt under min pilgrims gang mot mitt fedreland — så er dog du min Gud som til mig sender bud. Du er min klippegrunn, og min del hver stund.

R. H. Hoyer.

GUDS ORD

«Cæsars rike er forsvunnet. Roms legioner hensmuldrer i støvet. De laviner som Napoleon slynget ut over Europa er smeltet. Faraoenes hovmot er forsvunnet og pyramidene som de bygget til gravsteder for sig, synker daglig dyper og dyper i ørkensanddet. Tyrus er en klippe hvorpå man bleker fiskergarn. Av Sideon finnes der neppes i ruin. Men Guds ord består ennå. Alt som har truet med å deleggedet, har kun bidratt til å befeste det, og daglig beviser det hvor kortvarige menneskenes mesterverker er, og hvor evigvarenderet minste ord er som Gud har talt. Tradisjonen har gravet en grav for det, intoleransen har optendt mangt et bål for det, mangan en Judas har forrådt det med et kys, mangan en Peter har fornektet det med en ed, mangan en Demas har forlatt det, men Guds ord står ennå fast.»

Da jeg for en tid siden fikk se dette utdrag i en bok syntes jeg det var så styrkende for min egen del og fant at det var verdt å spres rundt til mange.

Som vi ser er alt her i verden så ustadig og skiftende, men Guds ord står fast. Alt menneskelig — hvor solid og fast det ser ut —

må før eller senere i grus, men Guds ord står urokkelig.

Ordet er blitt oss til frelse, det er vår hjelp gjennom livet, det er vår arv.

Den Herre Jesus skal ha all vår takk fordi han var villig til å bli kjød og tok bolig blandt oss. Han — Livets ord — har forklart oss Faderens kjærlighet ¹ oss. Ære til Jesus.

Sverre Severinsen.

Hverdagssorger.

En forstandig mann talte engang en av kvinne som lot sig nedtrykke av små hverdagsbekymringer.

— Hva er av størst verdi, solen eller en femøring? spurte han.

— Solen, naturligvis! svarte hun overrasket.

— Det tror jeg også. Men ta denne femøring og hold den op for Deres øie! Da ser De ikke solen, eller hvad?

Hun gjorde som hun blev bedt om og måtte medgi at femøringen skjulte solen.

— Men er ikke det nettopp hvad De gjør? De lar de små sorger og bekymringer overskygge alle livets goder og gleder. Forsøk neste gang når noe ubehagelig eller leit møter Dem å tenke: Mon om dette ikke bare er en femøring som vil gjemme solen for mig?

Hun forsøkte og forsøkte igjen — og blev hjulpet.

200 nye misjonærer til Kina.

En appell fra Kina til misjonsfolk.

Kina Inland Missions store råd trådte sammen til møte i Shanghai i mars, hvor man alvorlig drøftet den nye situasjon i misjonsarbeidet i Kina. Etter at den nye ordning med overførsel fra misjonærene til de kinesiske ledere av ansvar og ledelse, nu snart over hele Kina er gjennomført, og det er opprettet selvstyrende og selvunderholdende menigheter de fleste steder, var man klar over at det første og største ansvar, som nu påhviler misjonærene og misjonen, var evangeliseringen av de ennå uberørte store distrikter i provinsene. Tiltross for den store motstand og de lidelser, som de kristne mange steder i de siste år har utstått, hadde det vist sig at de gjennomgående var blitt stående trofast. Ennvidere hadde man allerede høstet den erfaring, at den nye ordning virket godt.

Under råds møtet blev det tatt en oversikt over de fremtidige behov i misjonen i Kina, basert på den inngående erfaring og det intime kjennskap disse ledende menn fra sin årelange tjeneste hadde til sine arbeidsfelter. Og som et resultat herav besluttedes å sende en appell til misjonærene og til alle misjonsvenner i hjemlandene med anmodning om innrengende bønn til Herren om 200 nye misjonærer innen to år. Av disse bør over 100 være menn, og resten kvinner. Som aldri tidligere i misjonens historie hadde man en følelse av, at Gud la de uåpnede distrikter som et mektig kall og en herlig anledning inn over misjonen. Nødvendigheten av en ny og forsterket fremrykning med evangeliet til de millioner, som ennå ikke har hørt det la sig med tyngde over denne rådsforsamling. Og for å kunne etterkomme dette kall kreves at misjonens venner hjemme og misjonærene ute er knyttet sammen i en mektig kjede av bønn og arbeid.

Andelig fallitt.

Da kvinnen hadde «satt til alt det hun vilde, kom hun til Jesus». Mark. 5, 26.

Da den forlorne sønn «hadde satt all overstyr», stod han op og gikk til sin far. Luk. 15, 14.

Da det var «forbi med pengene og kveget», og det var «intet tilbake», kom egypterne til Josef.

Da de to skyldnere «ikke hadde noe å betale med», efterga husbonden dem begge. Luk. 7, 42.

Det skal bli den lykkeligste dag i ditt liv, den dag du går fallitt på alt og tyr til det nye testamentes Josef, vår ophøiede broder og mektige redningsmann — Jesus.

DEN NYE FØDSEL

Ord for dagen:

God gir de enslige hus og forer dem
ger ut til lykke; bane de gjensidige
i et tørt land. Saln. 37. 7.

MISJONS-RØSTEN

Frilt uavhengig organ i misjonens
tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redak-
sjonskomité og utkommer hver 1. og 15.
i måneden. — Alle brev og meddelelser
til både redaksjon og ekspedisjon sendes
under adr.: «Misjons-Røsten», Post
box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20
øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år.
Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år.
Bladet kan bestilles i alle landets post-
anstalter og hos kommisjonærene.
Adresseforandringer, skriftlig opplyselse
og betalinger skjer til ovenstående adr.

Mere fra Russland.

Innen alle troende leire følger
man utviklingen i Russland med
stor interesse. Vi har tidligere
bragt etterretninger fra det un-
dertrykte og herjede land om
evangeliets seirrike fremgang og
folkets hunger etter den sanne og
livgivende religion. Men efter-
hvert som de evangeliske sannhe-
ter vinder terreng, gjør også mot-
standen sig gjeldende. Evolusjons-
teorien er mest fremherskende i
sovjetunionen. Regjeringen tror
ikke at der eksisterer noen Gud,
og på tross av at den russiske lov-
påbyr religionsfrihet, kjemper den
mot enhver forkynnelse som fra-
viker dens egen opfatning. Dette
kommer klart tilsyne av neden-
stående, hentet fra «The Friend of
Mission», som vi er armodet om
å ta inn:

«I et brev som vi har fått
fra en troende søster i Russland
fortelles bl. a., at med undtagelse
av kirken ved Stoljarnojagaten,
har alle de evangeliske kristnes
lokaler i Leningrad blitt stengt av
Sovjetregjeringen. Den velkjente,
evangeliske veteran, pastor Kor-
gel og omkring ti andre predikan-
ter i Leningrad, samt næsten alle
baptistenes ledende menn i Mosk-
va er arrestert. Ved nattetid blev
de troendes boliger i byen Poltava
gjennomsøkt og all religiøs littera-
tur sammen med Bibelen puttedes
i sekker og baret bort og brentes.
Den neste dag forbødes de troen-
de å forlate sine hjem. Insinuasjo-
ner og karrikaturer har fylt byens
aviser, og man har anklaget de
troende for å ha drevet politisk
propaganda. Disse anklager er i-
midlertid ugrunnet, ti de russiske
troende sysselsetter sig ikke med
politiske spørsmål. Tilstanden er
så kritisk i denne by, så de troen-
de våger nesten ikke å forlate si-
ne hjem. Brevet omtaler videre
at flere av kirkene er konfiskerte
av myndighetene og er tatt i bruk
for andre øiemed. —

I brevet fortelles videre at pa-
stor Ivan Prokhanoff, lederen for
de evangeliske kristne i Russland,
som var på vei hjem til Russland,
vendte om da han hørte om forføl-
gelsen og har siden oppholdt sig i
Estland, Tyskland med andre steder.
Søsteren, som har skrevet bre-
vet ber om forbønn for dem som
må lide forfølgelse. Hun sier at
den almindelige følelse blandt de
troende er, at den store trengsel-
tid som skal komme over Guds
folk, allerede har tatt sin begyn-
nelse og alle ber om Guds kraft til

å holde ut i de kommende treng-
ser.

Her hjemme i Norge, med full
og hel religionsfrihet, har vi meg-
get å takke Gud for. Og beretnin-
gene fra Russland skulde mane
enhver sann kristen til innerlig
bønn for de undertrykte brødre
og søstre, at Herren må fri dem
ut fra trengselene og at evangeliet
fortsatt må få trengre inn i det store
folkehav.

Halvåret

er nu ute med dette nr. og de fle-
ste av våre abonnenter vil sikkert
ikke nøle med å sende inn kontin-
genten. To kroner er jo intet av-
skrekkelig beløp for den enkelte,
men sammenlagt for våre mange
abonnenter utgjør det den sum
som trenges for bladet utgivelse.
Bladet har ingen andre inn-
tekter, og våre venner forstår nok
da betydningen av å være med å
gjøre sitt til å holde bladet gån-
de.

Man vil også dermed gi utgive-
ne en oppmuntring i deres arbeid
for misjonssakens fremme. Arbeid-
det er, som tidligere nevnt, fri-
villig og uten lønn.

Det er med takk til Gud vi ser
den store interesse som «Misjons-
Røsten» er blitt omfattet med si-
den den begynte å utkomme. Vi er
heller ikke i tvil om at foretagend-
et er i Herrens vilje, hvilket vi
på mange måter har fått stadfæ-
stet, både her hjemme og ved
skrivelse ute fra misjonsfeltene.
Således skriver en uteværende mi-
sjonær bl. a. efter å ha mottatt et
par av de første nr.:

«— Jeg takker Gud for dette
foretagende, og er overbevist
om at det er et direkte svar fra
Gud ved manges bønner. Jeg ber
fremdeles for Misjons-Røsten at
Herren vil velsigne og gi frem-
gang.»

Det er mange

syke og trengende som gjerne vil
ha Misjons-Røsten, men som ikke
har råd til å betale kontingen-
ten. Mange av disse har ofret me-
get til Herrens sak, og vi vilde
gjærne sende dem bladet gratis,
men vår økonomi tillater det ikke.
Skulde det være noen av bla-
dets lesere som kjenner noen sli-
ke, gjør de dem en stor glede ved
å bestille og betale bladet for
dem.

Slømmestad.

Til br. Grønvold er innkom-
met ved Alfred O. Lie, Hauge-
sund, kr. 19.00. Likeledes er det
ved søster Thinken Olsen avsendt
fra Berås, Lierstranden, den 18.
—3. kr. 55.00 og fra en broder på
Gulskogen kr. 25.00, hvorfor kvit-
teres med takk.

Avsendt til Grønvold den 27.
4.—29 kr. 213.95, hvilket utgjør
133,32 peso, hvorfor kvitteres.

Kom fremdeles broderen ihu,
han trenger eders hjelp. Han skriver
til mig og sier at han må visst
komme hjem til høsten da midle-
ne blir for små. Han vil da reise
omkring på vinteren og besøke
vennene. Han trenger 500 kroner
for hjemreise. Hvis han ikke får
dem, må han arbeide sig hjem.
Jeg appellerer til dig, broder og
søster, du som har et stort hjerte
for misjonen, om å hjelpe ham.

For broderen

Johan O. Johnsen.

ARGENTINA-BREV

Helbredelsesproses av trolldoktorer.

Matto Grosso-indianere.

Fra Berger N. Johnsen.

Det var en varm dag, solen
brente forferdelig. Jeg var ute og
besøkte en flokk på ca. to tusen
av Chorotti-indianere som hadde
kommet inn på gjennemreise mot
sukkerplantasjene syd i San Fran-
ciscodalen. Det var en prektig
flokk av urskogens sønner og
døtre, kraftige karer, tykke fete
glinsende kvinner og muntre
skogbarn som fikk se meget rart,
kan dere tro.

Nede på et sted var det en svær
folkesamling. Det var støi, nervø-
sitet og larm og folk stod i for-
undret spenning. Indianeren stod
omkring i grupper, mens andre
trengte rundt hytten. På marken
rundt om krydde det av menne-
sker, noen på alle fire og andre
satt på huk. Alt åndet en forun-
derlig vill atmosfære, det var som

det indre liv styres av Guds And
med guddomskraft.

Når vi slår op 1. Pet. 1, 23—25,
så ser vi her et bilde om det
første skritt til den nye fødsel.
Peter forteller oss at vi er gjen-
født, ikke av forgjengelig, men
forgjengelig sæd, ved Guds ord,
som lever og bliver, som er for-
kynt eder ved evangeliet. Det er
altså ved evangeliets uforgjenge-
lige sæd vi fødes inn i Guds rike.
Og det er da selvlivet opphører å
eksistere.

Da er vi frigjort fra synden og
er trådt inn i Guds tjeneste og
bærer frukt til helliggjørelse og
har til utgang et evig liv.

Når vi nu stanser ved et ut-
trykk fra Paulus, når han vender
sig fra det første utrop i 1. kor.
2 til det første vers i neste kapit-
tel, ser vi at ihvorvel korintierne
var født inn i Åndens atmosfære,
var de dog blitt hindret ved den
kjødelige ånd som ga sig tilkjenne
ved en sekterisk strid, idet de
hadde besmittet sin ånd med kjø-
delige lyster og vandret på men-
neskelig vis. Dette er satans sne-
dige angrep hvorpå han forsøker
å skade og tilintetgjøre det ån-
delige liv. Vi er alle utsatt for
den samme fristelse, når våre ån-
delige organer fylles med den kjø-
delige luft.

Må Herren i sin nåde få til-
stoppe denne ventil, så vi kan be-
vares i den åndelige atmosfære
og frembære åndelige frukter av
vårt liv.

Ja, må Herren for sitt navns
skyld få velsigne disse bemerkning-
er som er nedtegnet i all ring-
het.

Joh O. Johnsen.

selve luften dirret. Det var medi-
cinmannen som var påferde, ikke
en alene, men alle som fantes i
følget og alle som kunde troll-
domskunster var mønstret.

Det blev fortalt at en av men-
nene hadde spist eller drukket noe
giftig og på store deler av hans
kropp var opstått noen blommer,
hvor vannet fløt ut ellersom det
gikk hul på verkene. Hele legemet
var som om han skulde være
brent. Han lå i en løvhytte, som
beskyttet ham mot solen, og inne
i hytten var så mange som plas-
sen tillot.

Jeg fikk vite at man hadde hatt
en helbredelsesproses om efter-
middagen, en klokken 2 natt og
en på morgenen og nu ved mid-
dagstid atter en. Jeg trengte på
og kom helt inn i hytten. Ved

mennens hode satte jeg mig på
huk på indianerens Her lå den
veldig indianeren, en virkelig
kjempeskikkelse, aldeles naken
på jorden. Han stønnet dempet
av og til. Man kunde forstå han
hadde vollsomme smerter og da
se forunderlige trekninger i hans
ansikt tydet på fryktelige smer-
ter, så han bet tennene sammen.
Medisinmannen skrek og hugde
ham i gret og gav ham enslags
masasje ved stadig å stryke hånd-
den over kroppen på den syke
mann. De andre medisinnem-
nne staldet utmattet og så på.
Med et begynner medicinmannen
enslags sang i en forferdelig vilt
takt, mektig og uhyggelig. Alle
de øvrige medisinnemner stemmer
og luften dirrer av deres vilde
stemmer. Det blir et veldig vilt
av alle disse sterke menns røster
det er noe imponerende, aldeles
villt fantastisk, så man kan merke
her er en makt tilstede som ikke
er menneskelig. Man kan ikke ha
re manns mål for alle disse røster.
Man blir næsten svimmel, som når
man står ved et fossefall. Det er
likesom urskogens mektige natur
bryter ut igjennem dens sønner.
Stadig høyere går larmen til maa
bli ganske fortumlet, for alle
stemte i og der stod jeg
midt iblandt dem.

Jeg tenkte på den stakkels sy-
ke mann hvor han måtte lide
slikt et leven. Jeg syntes det
skulde ha drept mig. Nu begy-
ner man så sakte å stryke på
henøver hans legeme allesammen.
Så legger de alle munnen til kropp-
pen og suger av all makt. Spytter
og suger, suger og spytter, allt
takt til en slags rytme, som cho-
rolien synger. Alle stemmer nu
Nu bar det løs for alvor. Man blir
som aldeles forferdet av all denne
hysteriske larm eller selvsugge-
sjon. Den øverste medisinnemann
plaset ved den sykes hode og
han begynner nu å løfte ham sak-
te, og stadig oppover går det med
den stakkels hjelpeløse syke, mens
uværet fra de mange stemmer til-
net.

Det eneste jeg kan ligne dette
med er en forferdelig storm og
tordenvær. Medisinnemnene hol-
der på til de får den syke mann
rett op på sine føtter.
Men nu må jeg gå, jeg orker ik-
ke mer. Jeg har nu stått 2 timer
og sett på, og alt går rundt i mitt
hode. Ja, isannhet, hedningens
larmen.
Næste dag ser jeg mannen frisk
Hvad som har foregått vet jeg ik-
ke, men det er tvilsomt om det var
tryllemidlene som gjorde det. Dog
var det noen forferdelige krefter
som var tilstede. Hvor de må lide
under sine «lægers» behandling
disse stakkels mennesker. De ver-
ter på å få høre om den store læ-
ge, Jesus fra Nasaret. Hvem vil
være med og bringe bud om ham?

Efter et
møtet kl.
Dette
re. En
priste He-
glede over
ste kristn-
igjen, for-
tid. Ja, de
te, hvor
frem, dr
priste Gu-
ger og på
re sa at
slikt møt-
Gud for
og idag.

Sønd-
nene i M-
Fem ung-
med Jes-
sitt vidn-
trofast h-
mengde h-
mange b-
til Herre-

Norsk søndagsskoleunions
18. landsmøte skal i år holdes i
Arendal, i tiden 7—9. september

Ver-
avholdt
Salen
den 14. ju-
dag den 14.
Velkom-

FRA SF

Vennest-
lördag og
Br. D a
Salm. 100,
talte ut fra
Br. S t
5. Moseb.
folk kjært
din hånd,
og mottar
budskap i
trost og op-
Søndag
overfylt,
utenfor.

Da mus-
Schibboleth
gryr av de
var mektig
de giss os

Br. D a
men og le-
han fikk t-
budskap:
Guds Isra-
med at vi
enikveier
Guds ord.

E. T h
7—8. H
har vi for-
tap, fordi
sus Kristi
Fysvee
net om G
Flere
slutninger

Thv. J o h
vidnet beg-
Klokke
og Herret
Støve
om at Gu-
genting v-
ut fra 4.
str. St ø
net.

Efter et
møtet kl.
Dette
re. En
priste He-
glede over
ste kristn-
igjen, for-
tid. Ja, de
te, hvor
frem, dr
priste Gu-
ger og på
re sa at
slikt møt-
Gud for
og idag.

Sønd-
nene i M-
Fem ung-
med Jes-
sitt vidn-
trofast h-
mengde h-
mange b-
til Herre-

Norsk søndagsskoleunions
18. landsmøte skal i år holdes i
Arendal, i tiden 7—9. september

Vennestevne

avholdes om Gud vil på Salem, Mjøndalen

Den 14. juli. Velkomstmøte lørdag den 13. juli kl 8. Velkommen.

Arne K. Arnesen.
H. Buin.

FRA SPREDTE FELTER

Fra Askim.

Vennestevne holdtes i Askim lørdag og søndag, 1. og 2. juni.

Br. Dahl åpnet med å lese Salm. 100, hvorefter br. Kjellås talte ut fra 5. Moseb. 32, 9—14.

Br. Støve fortsatte ut fra 5. Moseb. 33, 3: «Han har sitt folk kjær; alle dine hellige er i din hånd, og de ligger for din fot og mottar dine ord.» Fremkom budskap i tunger og tydning med trøst og opmuntring til Guds folk. Søndag formiddag var lokalet overfylt, så mange måtte stå utenfor.

Da musikken stemte i nr. 394 i Schibboleth, «Det lysner nu, det gryr av dag», kjente vi at Herren var mektig tilstede og at han vilde gi oss en god dag.

Br. Dahl ønsket alle velkommen og leste 2. kor.: 4, 1, 7. Før han fikk talt ut kom et mektig budskap: Fred! Fred over Guds Israel. Br. Dahl fortsatte med at vi har sagt oss løs fra alle mikveir og ønsket å ta med hele Guds ord.

E. Thoresen leste Filip. 3, 7—8. Hvad før var en vinning har vi for Kristi skyld akttet for tap, fordi at kunnskapen om Jesus Kristus er så meget mer verd. Fysveen spilte og sang og vidnet om Guds godhet.

Flere brødre vidnet og ved slutningen av møtet døpte br. Thv. Johansen en broder som vidnet begeistret om frelsen.

Klokken 3 fyltes etter lokalet og Herrens nærhet var følbart.

Støve talte ut fra 1. kor. 1, 26, om at Gud utvalgte det som ingenting var. Fysveen fortsatte ut fra 4. Mos. 24, 15. Kjellås, str. Støve og flere brødre vidnet.

Efter en liten pause fortsatte møtet kl. 6.

Dette møte lar sig ikke referere. En masse brødre og søstre priste Herren og det var fryd og glede over hele linjen. Guds And falt over forsamlingen og de første kristne vilde sikkert kjent sig igjen, for det gikk som på deres tid. Ja, det var et apostolisk møte, hvor mektige budskaper kom frem, drevet av Guds And. Noen priste Gud høit, andre talte i tunger og profetiske ord. Hørte flere sa at de ikke hadde vært på slikt møte siden 1907. Lovet være Gud for at han er den samme igår og idag, ja til evig tid.

G. I.

Sarpsborg.

Søndag den 2. juni hadde vennene i Misjonshuset en herlig dag. Fem unge søsken lot sig begrave med Jesus i dåpen. De avla alle sitt vidnesbyrd om Jesus, som så trofast hadde tatt sig av dem. En mengde mennesker var samlet og mange brennende vidnesbyrd lød til Herrens ære.

Må Herren få styrke sine barn på ethvert sted. Tiden er såre nær! Venner, bed for vekkelse over land og folk!

Torsdag aften deltok foruten evangelist Bysveen, også br. og str. Samuelsen fra Rjukan. «Herren er god, og et værn på trengselsdag og han kjenner dem som tar sin tilflukt til ham.» S.

Stevne i Ski.

Vennene på Bethel, Ski, hadde innbudt til vennestevne søndag 9. juni. Og for anledningen hadde de satt op et prektig telt, da lokalet umulig kunde rumme den skare mennesker som var møtt frem. Tilreisende fra Drammen, Oslo, Askim, Fredrikstad og fra forskjellige andre steder var kommet sammen til stevne.

Formiddags møte begynte kl. 11. Br. Aaromo, Ski, ønsket alle vennene velkommen til stevnet idet han uttrykte sig med profeten som sier: «Land, land; hør Herrens ord!» Broderen leste fra Efs. 3, 14—21 og ønsket at det måtte bli frihet for Guds And. Evangelist Bysveen fortsatte i Efs. 3, 1—14; Thv. Johansen Hebr. 13, 8, Eugen Thoresen og Andreasen talte om Kristi rikdom og nådegavenes rette bruk i menigheten.

Kl. 3 var atter mange venner samlet til møtet. Br. Støve, Kjellås og flere andre talte om Guds store gjerninger, og velsignelsen var følbart i vår midte. Alle de som inntrengende hadde bedt Gud om et herlig stevne blev ikke skuffet. Da 6-møtet begynte var det mange som priste Gud for den herlige frihet Kristus har kallt oss til. Lovsang og lovprisning sømmer sig for de hellige. Det vilde ta for stor plass om vi skulde nevne alle ved navn som vidnet om Herren.

Da vennene drog hver til sitt var det sikkert en taknemlighet i dypet av hjertene for den herlige dag som blev tilbragt i sammen med vennene på Ski. Vi blev et minne rikere, og det ga oss en trang til å stunde efter det store stevne som skal være sammen med alle de hellige fra alle nasjoner. Det skal aldri ta slutt, men vi skal for evig lovprise Lammet som blev slaktet for oss. Refr.

Fra Tofte.

Vil atter sende en hilsen til alle Guds venner. Nåde være med eder og fred fra Gud vår Far og den Herre Jesus Kristus. — Tenk jeg er blitt en arving, nemlig Guds arvinger og Kristi medarvinger så frem vi lider med ham for at vi også skal herliggjøre med ham. Gal. 3, 29 v. Rom. 8, 17 v. Da jeg vandret uten Gud og håp i verden var jeg det fattigste av alle mennesker. Men Kristus blev gjort fattig for at vi skulde vorde rike. Han blev lagt i en krybbe i en stall, han blev født i fattigdom for at jeg skulde bli rik. Det står i Esaias det 53. kap. 3. v.: Foraktet var han og forlatt av menn, en mann full av piner og vel kjent med sykdom, og som en for hvem man skjuler sitt åsyn, foraktet og vi akttet ham for intet; og alt dette gjorde han for mig for at jeg skulde bli en arving.

Du som leser disse linjer og ikke er Guds arving, jeg kan bringe

ge dig det bud at han døde nettop for dig, han blev gjort elendig for din skyld, da han hang på korsset, så tenkte han på dig, han vilde at du skal bli en himmelarving. Ikke vent, men kom. Jesus kommer snart. Er du beredt? Hvis ikke så bli det nu. Ta Bibelen og les Luk. 19, 10. Vi møtes i himlen.

Hilsen fra en himmelsk arving. Efes. 7, 2—14. Ingar Gulbrandsen.

Vekkelsen vi trenger.

For en tid siden kom det ut en bok som heter: «Vekkelsen vi trenger». Den er skrevet av en Herrens tjener i evangeliet, O. J. Smith.

Han sier bl. a. følgende som er verd å sitere for dem som ikke har lest boken:

«Det er bare en ting som kan hindre Guds kraft, og det er synd. — «Dersom jeg hadde vært fore i mitt hjerte, så vilde Herren ikke høre», sier David. Her er ingen omvei å gå. Gud vil ikke virke med kraft hvor synd er gjemt og beskyttet. I 2. Krøn. 7, 14 pekes på veien ut av slike elendige forhold, — ved ydmygelse og åpen bekkjennelse av synden.

Nu er det Guds ånd alene som kan gi et menneske den sorg over synd, som resulterer i bekkjennelse og omvendelse fra den. Og intet mindre må til, «ti den som skjuler sine overtredelser har ingen lykke, men den som bekjenner og forlater, den finner forbarmelse».

En aften efter en hjertearnsakende preken, stod en ung mann op foran hele forsamlingen og avla en gripende bekkjennelse om, at han hadde stjålet penge av kasser han var satt til å forvalte, hvorefter han gikk inn i bederummet for å få det rett med Gud.

La oss gå frem i lyset og spørre oss selv om hvordan det står til.

Har jeg en tilgivende ånd overfor alle jeg har hatt noe med å gjøre?

Er jeg vredaktig? Drar mitt dårlige humør avsted med mig?

Gjør det mig ond når det går andre godt, og jeg ikke synes å slå an så godt som denne eller hin?

Er jeg irritabel, så jeg ikke tåler stort før jeg har mistet min sinnsro?

Blir jeg lett fornærmet? Er jeg hovmodig og stolt over mine formentlige gaver og bedrifter?

Har jeg vært uærlig? Har min forretning vært uklanderlig i mål og vekt? Har mine ord vært preget av sann og ærlig ånd?

Har jeg vært sladderaktig og baktalende? Har andres rykte fart ilde ved mine ord?

Har jeg bedratt Gud ved å holde tilbake midler som tilhørte ham?

Har jeg kritisert andre i en ukjærlig ånd og holdt åpent pie med de andres feil?

Har jeg vært vantro mot Guds klare og sterke løfter?

Har jeg levet et bønneløst liv? Hvor megen tid har jeg brukt på mine kne i forbønn? Har jeg tillatt mitt livsstrev å fortrenge bønner?

Har jeg forsømt bruken av Guds ord?

Har jeg vært bebyrdet for sjelles frelse? Har jeg medynk med dem som går fortapt?

Har jeg undlatt å bekjenne Kristus åpent, eller har jeg skammet mig overfor verdens mennesker.

Har mitt liv båret preg av lett-sinn og verdensvesen? Regner

Vennestevne

avholdes, om Gud vil og i lever, hos E. Thoresen Solbakken Minnesund (Eidsvold) lørdag den 20. og søndag den 21. juli. Velkomstmøte lørdag aften kl. 8 på Dokkens Minde. Søndag form. kl. 11 og 4 efterm. hos Thoresen. I tilfelle regn på Dokkens Minde Ulullepper medtas for dem som vil overnatte. Mat og kopper medtas. Kaffe m. m. fåes på stedet. Alle velkommen.

På vennenes vegne

E. Thoresen.

Verden mig på grunn av mitt liv på deres side?

Har jeg forurettet noen og ikke gjort erstatning, og således ikke gått i Sakæus' fotspor?

Ligger jeg under for bekymringer?

Nærer jeg urene og ukyske tanker, så jeg tillater slike uhumskeheter å få ferdes i mitt sinn og forgiftet min fantasi?

La oss være ærlig og kalle alt dette det rette navn: synd. For det er navnet som Gud bruker på disse kjødets frukter.

Når vi bekjenner, er han trofast og rettferdig, så han forlater og renser oss fra all urettferdighet.»

Guds barn.

Det er en slett som det er vår forrett å tilhøre, ikke bare Guds skapninger, ikke alene Guds tjenere, men hans ekte barn. Barn, ikke alene ved den nye fødsel, men hellige ved vår sanne forening med den Herre Jesus Kristus og delaktigheten i hans egen natur, således at han kan si om oss: «Min Fader og eders Fader, min Gud og eders Gud.»

«Se hvilken kjærighet Faderen har bevisst oss, at vi skulde kalles Guds barn.»

FOR FAMILIENS YNGSTE

EN GUDS SKAPNING

«Et ord i rette tid — hvor godt!» skriver Salomo i ordspr. 15, 23, og det er sant, som vi nu skal høre et eksempel på:

En gutt pinte og p'aget en dag en kattunge. Med øinene fulle av tårer, sa hans søster til ham:

«Aa Filip, la være med det, det er Guds kattunge».

Det slo Filip, så han holdt op med å pine det vesle dyret, og han kunde ikke glemme dette. «Guds kattunge», sa han til sig selv, «ja, den er jo en Guds skapning, det har jeg aldri tenkt på før».

Neste dag møtte han på sin vei til skolen en kamerat, som slo løss på en stakkars, forslutt hund. Filip sprang hen til ham, og uvikkelig slapp søsterens ord ham ut av munnen: «La være med det, Hans, det stakkars dyret er jo også en Guds skapning».

Gutten så litt skamfull ut, men søkte å undskyldte sig ved å si at hunden hadde nappet den ha've matpakken hans.

«Det er det samme», sa Filip, «nu skal du få det halve av min».

Og så gikk de videre og glemte snart dette med hunden.

To menn som nettop passerte, da Filip talte med sin kamerat, hadde hørt hans ord. Den ene var en ung forretningsmann i nabobyen, og den annen en sør-

gelig forkommen stakkars, skiddet og laset. Sistnevnte var forfaren til drikke og var av den grunn nettop avskjediget av sin arbeidsgiver og var nu på vei hjem i en meget nedtrykt stemning.

«En Guds skapning!» utbrøt han nu, det var for ham en helt ny tanke. «Hvis den hunden er en Guds skapning, så er da jeg også en Guds skapning, og så vil han hjelpe mig, om ingen annen vil».

I det samme kom han til vertshuset, hvor han hadde vært vant til å øde sine penger til berusende drikke. Han stanset et øieblikk. Fristelsen var sterk — men den nye tanken var sterkere.

«Nei, jeg er en Guds skapning», sa han til sig selv, «Jeg vil ikke gå inn der mere», og han gikk hjem.

Hans hustru var forbauset over å se ham komme edru hjem og enu mere forbauset blev hun, da han braut i gråt og sa at han var en stakkars drunker, men hadde nu bestemt sig for å holde op med drikkingen og med Guds hjelp forsøkte å bli et bedre menneske.

Det banket på døren.

Det viste sig å være forretningsmannen, som også hadde hørt Filip's ord og heller ikke hadde kunnet komme bort fra dem. Da han betraktet den stakkars skikkelcen, som gikk foran ham, sa han til sig selv: «Dette er jo også en av Guds skapninger og han ser ut til å trenge hjelp». Han fulgte da efter ham til hans

hjem. Og her tilbød han ham arbeid, hvilket blev mottatt med taknemlighet og trofast utført. Mannen holdt fast ved sin gode beslutning. Han blev aldri mer sett på vertshuset, men blev en edruelig, flittig og dyktig arbeider, hvis hjem blev helt forvandlet. Og a't dette var altså frukten av den vesle pikens ord til broderen, Filip.

EN LITEN KINESISK PIKE

ved navn «Lotusblomsten» kom til troen og blev døpt på en misjonsskole i Kina. Da hun kom hjem fra skolen og fortalte om sin tro på Jesus, blev hennes far meget sint. Og da hun ikke vilde tilbe avgudene blev hun av sin far og bestemor stengt inne i en underjordisk hule. Av og til kastet de noe mat med til henne så hun såvidt holdtes i live. Hver dag kom de og hånet henne og spurte om hun ikke vilde fornekte sin Frelser Jesus og komme op av hulen igjen. Men «Lotusblomsten» holdt fast ved sin tro på Jesus i det mørke, klamme fengsel, skjönt hun måtte bli der i flere uker.

Tilslutt slapp hun dog fri, men oppholdet i hulen hadde nesten ødlaegt hennes helbred. Svak og nedbrutt blev hun funnet av en misjonær og ved dennes kjærlige pleie kom lille «Lotusblomst» atter til krefter, og blev et ivrig vidne om Jesus Kristus.

Kjære barn, glem ikke de små guttur og piker ute i hvdningelandene, men ta også dem med i deres bønner.

Da solskinet trengte inn i leiekassernen.

Hvis det var noe sted det trengtes til både litt lys, glede og solskinn, så var det hos beboerne i den store, mørke leiekassernen. Men det var neppe noen som ante, at noe sådant ventet dem, da et uanselig lass møbler kjørte op foran døren. Det betød dog intet mindre enn dette: det var en sann kristen kvinne som flyttet inn i en liten toversers leilighet.

En enke, som hadde et sykt barn, og som bodde nedenunder den nylig ankomne leilighet, vilde dog ikke nøies med å betrakte innflytningen, men gikk op for å tilby sin bistand, om den ønskedes. Idet hun gikk op trappen, hørte hun noe som var ganske fremmed for dette store hus, nemlig salmesang. Det var den nye leieboer Gertrud Alpin, som brukte sin friske stemme til med glede å syngte:

Pris skjæ all nådens giver stort!
Pris ham all skapningen på jord!
Han signer oss med allmæktts hånd!
Pris Fader, Sønn og Hellig Ånd!

— Hvor De dog synger smukt! utbrøt fru L., da hun stod hos den nyankomne, som hun hadde tilbudt sin hjelp. Det er dog ellers besværlig å flytte, og de fleste pleier å være både grette og mismodig, så lenge alt ennå ikke er kommet på plass. De mangler jo også en del ennå, før De har alt i orden.

— Det er nettop derfor jeg synger, dessuten er jeg jo kommet vel i hus, og at De tilbyr å hjelpe mig er ytterligere en grunn til å prise Gud. De bor altså like nedenunder?

— Ja, og jeg kan ikke syngesom De, dertil har jeg for megen sorg og lidelse.

— Deri har De sikkert feil, for har vi motgang, blir det ennå verre dersom vi undlater å prise Gud for all hans godhet. Det er alene Guds godhet, som lar mig se bort fra alt det triste, jeg har gjennomlevet, og frigjør mig fra den knugende sorg, som nedbøyer mig mot tanken om de kjære jeg har mistet. Nei, vi må påkalle Gud og prise ham, og enda mer i de vanskelige tider av vårt liv, så seirer vi over mørket.

De to små versler var snart i orden og alt satt på plass, men fru L. kunde ikke glemme, hvad hun hadde hørt, og ved dag for dag å tale med Gertrud Alpin, blev hun mer og mer frigjort fra det knugende trykk som berøvet henne både lyst og mot til å leve. Hun fikk blikket vendt opad, og ved tro på ham som er alles hjelper og Freiser, lærte også hun å synges lovsangen om Lammet.

Uker blev til måneder, og Gertrud Alpin blev stadig mer kjent og elsket av alle i leiekassernen. Barna især var hennes venner, de sprang henne i møte når hun kom hjem, og pludrende i munnen på hverandre fortalte de henne alle sine små sorger og glæder.

Ved en bestemt leilighet blev det særlig klart bevist, hvilken innflydelse et sant Guds barn kan øve, når det gjelder om både å væresalt og lys i verden, og hvilken smidighet mennesker kan få, når de er blitt undervist om troens vel:

I en av de mange små leiligheter lå en mor meget syk, og distriktets sykepleierske ydet henne all den hjelp hun formådde. Under et av hennes mange besøk, hvor hun søkte å gjøre hvad hun kunde for den syke, sa hun: — Hvor beboerne av dette hus dog er blitt forandret. Før syntes jeg alltid at det var det mest trøstesløse sted jeg kunde komme. Hvad er dog årsaken hertil?

— Det skyldes Gertrud. Kjenner De ikke henne? Hun er en ensom kvinne, men en glad og sann kristen, og hun har bragt Jesus med sig inn i dette hus. Når man lærer henne å kjenne, da lærer man Jesu Kristi kjærlighet å kjenne. Derfor kan jeg også nå gå herfra med full fortrøstning, til jeg vet at jeg er frelst av nåde.

— Gud skjæ takk! svarte sykepleiersken beveget. Bare det var flere og den slags mennesker som Gertrud, flere levende velsignelser fra Gud, flere skinnende lys midt i verdens dype mørke!

Litt efter da sykepleiersken var på vei ned trappen, møtte hun den de nettop hadde talt om, og da hun tenkte Gertud Alpin var på vei op til den syke, sa hun: — Fru N. har ikke lenge tilbake. Hun ønsker visst meget å se Dem, og må jeg ikke ha lov til å overvære Deres lille besøk?

Sammen trådte de inn til den syke, hvis ansikt oplystes av et strålende smil, da hun så hvem som kom. Gertrud tok varsomt den sykes magre hånd i sin og spurte: — Smertene er vel stilet litt av?

— Ja, takket være Gud.

— La oss da prise ham så lenge vi kan det hervede. Han som vil motta oss og byde oss velkommen i de himmelske boliger, han selv har beredt til oss.

Og dempet sang hun en liten trøsterik salme, idet hun holdt den sykes hånd i sin. Derpå leste hun noen av Guds trofaste for-gjettelser og sluttet med en inderlig bønn.

Ved den leilighet fikk sykepleiersken et lærerikt innblikk i et velsignet menneskes tjeneste blandt dem, Gud lenges efter å frelse for at også de kan få del i hans rikers herlighet, og innflydelsen herfra bredte sig atter gjennom hennes tjeneste ut til de mange fattige og formørkede sjeler hun arbeidet iblandt.

Til eftertanke.

Der er tre ting å elske: Mot, mildhet og sanndruhet.

Tre ting å hate: Grusomhet, stolthet og utaknemmighet.

Tre ting å be om: Tro, fred og et rent hjerte.

Tre ting å sky: Lathet, snakkesalighet og lærferdig skjemt.

Tre ting å beherske: Sinnet, tungen og sitt levnet.

G endelig tre ting å tenke på: Livet, døden og evigheten.

18-årig vestfoldjente.

En vis mann

er lik et tre som nok ofte må bøiesig, men ikke forandrer standpunkt.

— Jeg formår ikke Guds brød, sely om det er dyppet i eddik.

INDIA-BREV

(Fort. fra 1. side).

søker med vrede og skjellsord og løgn å hindro mengden fra å kjempe og når folket vender sig bort ler de og sier i stillhet til mig: «Vi skal forfølge dig i hele dag, så du ikke skal få solgt et eneste av disse evangelier». Jeg svarer ikke, bare sukker til Gud om hjelp, men det blir tyngre og tyngre å stå ortet. Enkelte spottende ord som er løyen om bibelens sannheter må jeg tilbakevise og Gud hjelper og gir ord i rette tid. Jeg tenkte, skal disse menn forfølge mig allik, blir det umulig å arbeide mer.

Hoten er intens og tørsten gjør sig gjeldende og ennå er jeg ikke nådd frem dit, hvor de fleste er samlet. Jeg vender mig om og gjør det siste forsøk og ber dem pent om å gå, men nei, de bare ler. Venner, hvem er mer ivrig enn satans utsendinger? Kan han forstyrrer Guds verk gir han ikke opp.

Nu får jeg øie på Svendberg, jeg slutter mig til ham og forteller ham i stillhet om mine forfølgere. Gud leder oss til noen brannprester, som idag synes å få medlidenshet med oss. Måske de ser våre forbrente ansikter i denne forferdelige sol og gir straks befaling at de skal forlate oss. De lyder sine prester ubetinget.

Ja, tenkte jeg, om vi som Guds folk vilde lyde vår Herre og ypperstepræst, hvad vilde ikke skjæ på jorden.

Jeg var nu kvitt mine plageånder og sa farvel til Svendberg for påny å gå frem med evangeliets herlige ord. Nu begynte folk å stimle sig rundt mig og vilde kjøpe Guds ord. Flere og underlige spørsmål blev stillet mig. Her ga Gud mig en rik anledning til å fremholde sannheten fra skapelsen til Jesus — hans korsfestelse, opstandelse og hans tilkommelse. Hele den store skare som hadde samlet sig rørte sig omtrent ikke. Det var underbart hvorledes ordet sank. Priset være Jesus! Så stanset vi igjen oppe ved de store templer. O, hvilken strøm av mennesker, vandrende rundt det store fjell med tre hundrede avgudstempler, syv engelske mil i omkrets. Folket så trette ut, de så utilfredse ut. Ja, de så håpløse ut. Hvem vil ikke ynkes over dem? Noen måtte denne vei med sitt bare legeme. Jeg så tolv menn på denne måte meget forkomne.

A, hvilken nød!

Det var allerede langt på dagen og vi hadde arbeidet siden syv om morgenen. Da vi intet hadde spist begynte legemet å kreve sitt, dessuten begynte de giftige vinder å blåse ganske sterkt, så vi måtte se å komme i hus. Men nu var også alle våre evangelier solgt. Vi kom oss hjem og det blev ingen ende på vandringens. Ja, det var som å fylde i en forferdelig uttørrt maskin. Vi drakk og drakk og sa til hverandre, at det er merkelig vi kunde få i oss så meget vann.

Efter en liten hvil og efter at de giftige vinder hadde lagt sig, drog vi ut igjen. Men hvad vi nu fikk oppleve å se, er noe av det grusomste en kan tenke sig. Jeg så at det virkelig går an å bli døpt av satans ånd. Skarer på skarer kom nu dansende fremover for å ofre sitt liv og sitt gods til gudinnen Devi. En blodgudinne. De som vilde ofre sig kom nu frem med store spisse spyd. Det var grusomt å være vidne til og broder Svendberg ropte til mig: «Se ikke på det!» Men jeg bad Gud om styrke, så at jeg med sannhet kunde si: Det har jeg vært sjenvidne til.

Først kom en liten gutt på otte år frem. Et rent ansikt, uskyldig. Han ga disse trollmenn sitt spyd, omtrent en meter langt. En av disse sataniske menn begynte nu å slå ham på hodet og likefremt mane djevelens ånd inn i gutten. Først blev guttens øine forandret, siden hele hans vesen og snart var han i den vildeste djevlelsesdans. En ekstase som var fryktelig å være vidne til. I det han stikker tungen ut griper mannen den og borer spydet igjennem så blodet sprutet. Gutten skalv over hele kroppen. Nu befalte mannen at han skulde putte tungen med spydet innenfor tennene og bite til. Så begynte igjen den vildeste dans for gudinnen Devi. Der var hundreder som således ofret sig denne dag. Enkelte voksne menn hadde spyd så lange som op til tre a fire meter. Efter at de hadde fått dem inn i munnen måtte tre menn stå og holde dem. Ja, det var en nød å se på dem. Der var unge og gamle i alle aldre, små spyd, og store spyd, skarer på

- Misjonskasserere for frie misjonærer:**
- Kina.
- F. O. SHRODER: A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.
- MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- CHRISTOF BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesnuget, 28, Bergen.
- HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
- JENS FJELD: K. Aarimo, Ski st.
- OLGA SCHULT (f. t. Norge): Gerda Sivcland, Rosenborggt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
- Alaska.
- GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.
- DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
- KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
- MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Hærestua.
- LAPPemisjønær A. VANGBERG: G. Iversen, postboks 32, Sarpsborg.
- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Smøtebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
- SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Stemmetad.
- ERLING ANDRESEN: Rolf Andresen, «Fredly», Haslum, pr. Oslo.

- Afrika:
- P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsenaggt. Bergen.
- INGRID LØKKEN: Inga Vinnes, Geelmuydenaggt. Horten.
- MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskioldvei, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Nædal Sydnestmann, Bergen.
- MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjendø, Osen pr. Heggedal.
- Kongo.
- CHRISTIANSEN: Caroline Christiansen, Misjonsbuss Sørkedalen pr. Holmekollen.
- India:
- DAGMAR ENGSTROM og ANNA JENSEN: Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen.
- FRANCK DESMOND: Gustav Larsen, Fossvæien 12, Gø.
- HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens vng Tistedalen pr. Halden.
- GUNHILD ABØ: Hans Berge, Kviteseid.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestegveien 19, Drammen.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbak p. o. Sagvær.
- RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numedebanen, Kongsberg.
- GUNHILD AABØ: Hans H. Berge, Kviteseid.
- VALBORG FRANDSEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røst

NUMMER

Ki

Fra Christof

Kjære ve
Har med
sjons-Røst
ker så mege
Det er nu
vi åpnet mi
Herrens arb
gang og fr
frelst. Det
dem prise J
nok takke
sendte oss
Vi har
med de tro
de vokser i
som gikk i
verden. —
tor de ufrel
av dem som
med oss ved
han skal fre
Evangelie
dag fra by
Herrens bud
ker og deler
gelistens hu
da hjemmen
kvinnene me
vi rekker i
gangen da d
igjen. Her e
nene som fo
Da vi ig
de svært be
oss alt hvad
da deres sø
frelst alltid
forteller hva
tet.

En 60-år
har vært sv
ikke vilde fo
blitt helt for
oss igår, dro
inn i stuen o
satt oss på l

Me
Fra vek

Der
har so
i Estla
Han er
sin ev
men m
søkt fo
ger he
i rand
fått br
signale
blitt he
følgend
ning:

«Blasma»,
de» er navne
som kom ut
Riga 1. april
Arsaken va

skarer hele gatene nedover. Ha
siet vendte sig, larmet og dans
de. Med forvredne ansikter
med svetten silende nedover s
bare kropp utstod de lidelsen i
å ofre sig for sin Gud. Aldri b
smerte grepet mig som denne d
O, at Jesus må gripe inn og frø
dette folk. Det har gjort et u
slettelig inntrykk på mig.

La oss ikke bli trett i å ofre s
for vår Jesus, som ikke krew
men bare gir. Må Han bare bli
finne oss ledig når han har k
mer.

Medens du står ledig, tror du lett
Herrens gjerning dermed standser,
tror at morgenlyset ikke rett
bryter frem, da du kun mørket sans
men hvor dunkel dalen dog enn er.
Herrens fagre akres gjeldenskjær
modnes under jubelsang blandt b
ninge

Med inderlig hilsen til eder all
Eders for Indien hengivne søst
Dagmar Engstrøm

— Det er alltid lettere å væ
lydig når Herren sier «kom of
enn når han sier «kom ned.»

— Den som ikke har smakt ø
bitre, forstår ikke å sette pris
det søte.

Kinesiske ordspråk

Utgitt ved en redaksjonskom
Sarpsborg, Glommens trykkeri